

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 244.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

prorogarit, qui multis mortibus iam pridē dignus eras: verūm ob ipsius misericordiā ad hoc vsque ætatis, pœnitentiæ ac resipiscentiæ causa, seruatus es.

Synesio. 241.

Quod scire aues, breue est, at certūm tamen. Si Deus sui semper similis est, nec quicquam vnquā ipsi accedit, Pater semper sic necesse est. Quod si semper Pater est, sequitur vt filium quoque semper habuerit. Ex quo conficitur, cum eandem cum Patre æternitatem habere.

Hermينو Comiti. 242.

Et si de Montani blasphemia nunquam ad hunc vsque diem quicquam, vt scribis, audieras: tamen ea vetus & longa est, atque ingentem putredinē ac labem & perniciem conflauit: opus est autem eam effuso cursu fugere atque amoliri, vt quæ tantum animæ detrimentū procreare queat, quantum ipse erroris artifex inuenit. Pīastigijs enim, & puerorum cædibus, atque adulterijs, & simulachrorum cultibus constat, atque à sœuis dæmonibus compingitur: cuius qui particeps est, illis confestim expletur.

Eidem. 243.

Prolixam quidem orationem impietatis declaratio requirit. Vt autem paucis rem complectar, Spiritum Sanctum de medio tollere student, eum haudquaquā in die Pētecostes ad sacrosanctos Apostolos venisse asserentes, verūm longo post tempore Montani opera datum esse, hominis qui nil quidem graue, vt ipsi contendunt, admiserit, at reuera in adulterio perspicuē deprehēsus sit, atque hoc præclaro facinore diuinum prospectum ipsius fidei creditum esse affirmet.

Eidem. 244.

Nihil eos, qui sanis decretis animum

πολλῶν ἰδὼν ἄξιον ὄντα θανάτου καὶ πρὸς πλείονος χρόνου, δι' ἐπιπραγχνίαν δὲ αὐτῶν φυλασσόμενα εἰς τὸ ποηλικίας πρὸς μεταγῶσιν καὶ ἡμῶν.

Συνεσίῳ. σμζ.

Ὁ βάλει μαθεῖν σὺ τομὴν ἔστιν, ἀλλ' ἕως ἀσφαλές, εἰ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχει θεός, εἰ μηδὲν πρὸς κτᾶται ποτε, αἰεὶ ἔστι καὶ πατήρ. εἰ δὲ αἰεὶ ἔστι πατήρ, αἰεὶ ἔχει τὸν υἱόν. συναΐδιος ἄρα ὁ υἱὸς τῷ πατρί.

Ερμίνῳ κόμμη. σμδ.

Εἰ καὶ σοὶ ἀνίκος ἦν μέγρι δῦρο, ὡς ἔγραψας, ἡ Μονταίου ἐλασφημία. ἀλλ' ἀρχαία ἔστι καὶ μακρά, σπηπέδονα πολλή, ἐρασμδὴν καὶ λώβην καὶ λύμην. ἀεὶ δὲ πρὸς τὸ πᾶν αὐτῶν καὶ φεύγειν καὶ ἀποπέμπεσθαι, πρὸς αὐτῶν πικτεν βλάβην τῇ ψυχῇ δωμαμένη, ὅση αὐτὸς εὐ, εἰ τῆς πλάνης τεχνίτης. μαγχαίαις γὰρ καὶ παιδοκτοίαις, μοιχέαις τε καὶ εἰδωλολατρείαις συνήθεται. καὶ δάμοσι χαλεπῶς συγκρετᾶται, ἡς ὁ μετέχων, σκηνῶν εὐθύς ἀναπύμπλαται.

Τῷ αὐτῷ. σμγ.

Πολλῆς μὲν δέεται μακρηγορίας ἡ παράστασις τῆς διανοηθείας, ὡς ἐν συντόμῳ δὲ φράσαι, ἀνελεῖν ἀπεδάξαι τὸ πᾶν ἀνάγει πνεῦμα. Ὅχι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς πεντηκοστῆς ἔπιφοιτῆσαι τὸ ποτὸς τοῖς ἱεροῖς λέγοιτες ἀποστόλοις, ἀλλ' ἐς ὑπερον μακρῶ, Μονταίου ἀλακοιοῦτος δεδῶσται, ἀνθρώπου ἐδὲν μὲν βαρὺ, ὡς ἔποι φασί, πρὸς ἀλάτεις, μοιχῶ δὲ φανεράς ἐαλωκίτος. καὶ τῷ χατορθώματι τῆτω λευφάνειας λέγοιτος πέπις εὐαδῶ.

Τῷ αὐτῷ. σμδ.

Οὐδὲν ὀνίησινησεία τοὺς ὑγιέπμη πρὸς.

προσέχοντες ἑαυτοῖς· ὅσα γὰρ τῷ σώ-
ματος ἢ ψυχῇ προσφεύει, τοσού-
τον πολιτείας δόγματα προσκρίνε-
ται εὐβεβείας.

Τῷ αὐτῷ. σμει.

σὺγκρισις.

Ἡ χεῖρς τῆς χειρόνων πλὴν εὐρε-
σιν ποιεῖ τῆς κρείττονον· ἵνα γὰρ τῆν-
δε πλὴν βλασφημίας ἐκκλήνωμεν, καὶ
τῆνδε συνεωράκαμεν, καὶ κείνην πε-
φύγαμεν, καὶ ἐν ταύτης ἐτέραν καὶ
πλὴν ἀπειλοῦ κατελήφαμεν· ὡς αὐτῶν
οὐ Μοντανὸν μυστατόμεθα, ἕτως καὶ
Μαυιχαῖοι, τὸν σύνφρονα αὐτῷ βδελυ-
ξόμεθα· δίδυμον γὰρ κελὸν τῆς γέν-
νης μεσαύτατον.

Τῷ αὐτῷ. σμει.

Ἀρίων καὶ Εὐνομίω εἰ γέρονε ἀφ-
φορὰ πρὸς βελτίωσιν, ἀλλὰ ἀμφοτέ-
ροι ἀλλήλους βλασφημίας φιλοπείμας
ὑπερβαλέσθαι ἐφιλονέκησαν· ὁ μὲν
ποίημα τὸν τῷ θεῷ υἱὸν ἐξεπέειν τολ-
μηρῶς ἀναπαρήσας· ὁ δὲ καὶ δῆλοι ἀ-
σεβῶς ἀγορεύσας· πάντῃ τοῖσι δένει
ἀμφοτέρως φευκτέον, ἐχάτης λύμης
τοὺς μύσας ἐμπιπλώτας.

Τῷ αὐτῷ. σμει.

χρημάτι-
σμε.

Ἄλλη δυσεξάγγελτος χάρυβδης εἰς
πυθμένα ἄβυθου κατακρημνίζουσα τὰς
ἀλόντας, ἢ Σαβελλίω κακόνοια, ἐκ
Διβύνης ἀπάρασσα, εἰς πολλοὺς δὲ κω-
μάσασα. πλὴν προσκυνητῶν γὰρ καὶ
μακαρίων τριάδα, μίαν τινὰ τρι-
πρόσωπον ὑπόστασιν ἐξελήρησεν, ὅ-
τι ὅτι τῆς τριῶν μᾶλλον ἀναίρεσις·
μία γὰρ ὅτιν ἡ θεότης· τρεῖς δὲ αἱ ὑπο-
στάσεις ταύτης τῆρει, ἕτως ἔχει· μή-
τις τε συστολήν ὑποστάσεως, ὡς ὅτις
ἔκωσιν διδάξῃ.

Δρακοντίω πρεσβυτέρω. σμει.

Ἀνατολήν ἔχον ὄνομα θεὸς ἔφης, καὶ

minimè adiciunt, Ieiunium iuvat. Quan-
to enim anima corpore præstantior est:
tanto quoque pietatis dogmata vitæ an-
teponuntur.

Eidem. 245.

Deteriorum usus hoc præstat, ut melio-
ra inueniamus. ut enim hanc impietatem
vitemus, & hanc animadvertimus, & illā
effugimus, ac per eam item alteram & de-
nique puram ac labis expertem doctrinā
percepimus. Quemadmodum igitur Μό-
τανου exhorremus: eodem modo Μανι-
χαῖου etiam, qui eadem quæ ille sentit,
execrabimur. Gemellum enim malū est,
gehennæ intermedium.

Eidem. 246.

Inter Arium & Eunomium non de eo
dissidium fuit, vter meliorem doctrinam
profiteretur: verum vterque alterum im-
pietatis magnitudine atque copia supera-
re studuit: ille nimirum cum Dei Filium
factitium quiddā esse impudenter asserere
ausus est: hic autem, eum seruum esse im-
piè affirmavit. Quocirca omnibus viribus
ambos fugere oportet, ut pote extrema la-
be ac perniciæ discipulos suos implentes.

Eidem. 247.

Alia narratu difficilis Charybdis, eos,
quos arripuit, in Inferni profundum præ-
cipites agens, Sabelij error est: qui ex A-
phrica profectus est, atque ad multos per-
repsit. Siquidem adorandam ac beatam
Trinitatem, vnam quandam tribus perso-
nis constantem hypostasin esse deliravit.
Quod quidem tres potius delere est. vna
enim est Deitas, tres autē Hypostases. Has
retine, atque ita crede: nequis te hyposta-
sis contractionem, tanquam essentia con-
iunctionem, doceat.

Dracontio presbytero. 248.

Quæris quonam pacto, cum Deus Oriēs

H iij